

Arrest

nr. 347 980 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE DECKER
Parklaan 63/001
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 17 oktober 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 december 2025 met refertenummer 134571.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DER WEE *loco* advocaat B. DE DECKER en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 oktober 2020 dient verzoekende partij een aanvraag tot regularisatie van het verblijf op grond van de artikelen 10 en artikel 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Daarbij beroept zij zich op haar hoedanigheid van bloedverwante in de neergaande lijn van een onderdaan die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen. Meer bepaald, verwijst zij daarvoor naar haar moeder.

Op 5 november 2020 wordt verzoekende partij ook daadwerkelijk gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt verzoekende partij op 23 september 2021 in het bezit gesteld van een A-kaart welke telkens verlengd wordt tot **1 september 2023**.

1.2 Op 20 oktober 2022 besluit verwerende partij inderdaad tot de verlenging van het tijdelijk verblijf voor de duur van één jaar tot **1 september 2023**.

1.3 Op 25 augustus 2023 doet verzoekende partij een aanvraag tot verlenging van de machtiging van haar verblijf.

Uit opzoeken blijkt echter dat er geen samenwoning meer is met de referentiepersoon en dit sedert 22 december 2022.

1.4 Op 16 november 2023 wordt verzoekende partij uitgenodigd om bijkomende documenten over te maken naar aanleiding van deze vaststelling en in het kader van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

1.5 Op 24 november 2024 schenkt verzoekende partij het leven aan haar zoon.

1.6 Op 17 oktober 2025 besluit verwerende partij tot de intrekking van het verblijf, dit evenwel zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:3

X de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene reisde op een onbekende datum naar België. Dit kon omdat zij op dat moment houder was van een Spaanse verblijfsvergunning. De aanvraag tot verblijf werd echter niet ingediend binnen de termijn waarin zij legaal in België verbleef, de aanvraag werd daarom ingediend vanuit buitengewone omstandigheden op 22.10.2020. Op 5.11.2020 werd dit verblijf toegestaan aan de toen nog minderjarige, in functie van de moeder nl. Z. H. ((...)) (hierna de referentiepersoon). Op 23.09.2021 werd betrokkene in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 1.09.2022, hierna jaarlijks verlengbaar. Betrokkenes verblijf werd effectief nadien verlengd tot 1.09.2023.

Op 25.08.2023 heeft onze dienst haar aanvraag tot verlenging van haar machtiging tot verblijf ontvangen. Deze aanvraag bevatte volgende documenten: -ziektekostenverzekering referent

-loonfiches referent van aug 2022-juli 2023

-attest OCMW referent dd. 21.08.2023, idem voor betrokkene zelf

-bewijs van ziekteverzekering voor A.G.Y. ((...)), idem voor betrokkene dd. 16.08.2023, ingeschreven als titularis -blanco strafregister

-registratie huurcontract op naam van A.G.Y. van adres (...)

-arbeidscontract van betrokkene zelf bij De Medici NV voor bepaalde tijd met ingang van 31.08.2023 en ook nog eentje met ingang van 11.01.2023

-attest van school 'onthaaljaar' dd. 30.06.2020: voltijds secundair onderwijs

Uit het administratief dossier bleek bovendien dat er geen samenwoning meer was met de referentiepersoon sinds 22.12.2022.

Daar wij meer informatie nodig hadden over de concrete toedracht van het ontbreken van de gezinscel werd op 16.11.2023 gevraagd de aanvraag op dat vlak te vervullen, alsook de humanitaire elementen aan te dragen die van belang konden zijn bij de beoordeling van de actuele situatie van betrokkene.

Op 16.01.2024 werd ons het volgende overgemaakt:

- prestatieformulier van partner
- brief van Alaz company gericht aan Alaz company van de boekhouder + loonfiche twv 1300 €, er staat niet bij voor wie dit is, nog eentje voor 1318 euro maar is voor 3 maanden nl. voor periode van oktober tot en met december 2023, overzicht van de sociale bijdragen voor de jaren 2021, 2022 en 2023, vermoedelijk door Liantis opgesteld, loonfiche twv 1050 €.
- andere loonfiches, gemaakt door Winpay van Alaz Company, gericht aan A.G.Y. twv 1600 € voor de maanden oktober 2023 tot en met december 2023
- liantis loopbaanattest, bewijs van aansluiting in hoofdberoep, als primostarter sinds 2.09.2021
- vollegdig uittreksel KBO van de Alaz Company dd. 13.12.2023 met de heer A.A. als zaakvoerder
- huurcontract (...) + registratie van (...)
- er stond ook nog in de mail dat mevrouw bij haar vriend zou blijven wonen en dat schooljaar zou afstuderen als boekhoudassistent.

Op 22.10.2024 werden de volgende documenten overgemaakt:

- paspoort van betrokkene met in- en uitreisstempels, op reis geweest van 1.05.2023 tot 20.05.2023
- brief van UZA op naam van betrokkene betreffende onderzoek zwangerschap 20 weken dd. 11.07.2024, idem 13.05.2024, idem dd. 24.04.2024
- woonstcontrole met vermelding dat mevrouw ambtshalve werd geschrapt op 8.07.2024 op vraag van haar partner, ondertussen vormen zij terug een koppel.

Op 6.01.2025 werd de geboorteakte van een kind toegevoegd (enkel moederlijke afstamming). Het kind is geboren op 24.11.2024.

Op 16.08.2025 werd een arbeidscontract nagestuurd van C&A met geldigheidsduur van 23.06.2025 tot en met 3.08.2025 op naam van betrokkene (28 uur per week)

Op basis van wat voorligt is het dus redelijk te stellen dat de gezinscel tussen mevrouw en de referent niet meer bestaat. Mevrouw heeft intussen haar eigen gezin. De gezinshereniging met de referent hield daarmee op te bestaan. Overeenkomstig art. 13, §4, eerste lid, 3° kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, mag dit enkel gebeuren gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §3 of 4, na afgifte van het document dat bewijs dat de aanvraag werd ingediend. Er dient bovendien rekening gehouden te worden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 11, §2, tweede lid, alsook het voorlaatste lid). Ook dit werd vermeld in de brief van 16.11.2023. Op basis van wat betrokkene vervolgens heeft voorgelegd, kan er echter niet toe besloten worden dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en aldus mevrouw verder te machtigen tot verblijf.

Wat betreft de termijn gedurende dewelke een einde kan worden gesteld aan het verblijf. Mevrouw werd gemachtigd tot verblijf op 5.11.2020. Derhalve zijn er nog net geen 5 jaar verstreken.

Verder wat de betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokkene persoon dient te worden opgemerkt dat het gezinsleven met de referent niet meer plaatsvindt. Eigenlijk werd dat gezinsleven in België slechts 2 jaar effectief uitgeoefend. Heel snel na de eerste verlenging van de A-kaart verliet mevrouw reeds de ouderlijke woning. Mevrouw ging haar eigen weg en stichtte kennelijk reeds een eigen gezin in België. Voor zover de informatie reikt is er echter geen sprake van een wettelijke band tussen haarzelf en man met wie ze samenwoont, echter haar kind lijkt wel de familienaam van de man te dragen, waardoor het redelijk is te stellen dat zij feitelijk een gezin vormen. Op zich is een gezin vormen met iemand die in België verblijfs gemachtigd is, echter niet voldoende om het verblijfsrecht te kunnen verder zetten. Indien uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen was gebleken dat deze stabiel, regelmatig en toereikend zouden zijn, was het een ander verhaal geweest. Dit kon echter niet worden afgeleid van de voorgelegde documenten. De vermoedelijke vader van het kind geeft de indruk als zelfstandige actief te zijn, maar de bewijsstukken die dienaangaande werden voorgelegd zijn totaal ontoereikend om ertoe te kunnen besluiten dat ze stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Mevrouw werkt naar alle waarschijnlijkheid zelf ook, echter er werd slechts 1 loonfiche voorgelegd, die getuigt van een tewerkstelling gedurende 1 week. Van een week tewerkstelling kan niet worden afgeleid welke de concrete beschikbare bestaansmiddelen zijn van mevrouw

en in hoeverre deze stabiel en regelmatig zijn. Dit alles doet uiteraard geen afbreuk aan het gezinsleven van mevrouw, echter dat gezinsleven hoeft niet noodzakelijk in België gestalte te worden gegeven. Het koppel kan er ook voor kiezen elders samen een nieuwe start te maken. Het is niet omdat mijnheer en het kind een verblijfsvergunning hebben in België dat zij MOETEN in België verblijven. Het koppel kan er natuurlijk ook voor kiezen dat mijnheer en het kind verder in België verblijven en mevrouw een andere verblijfplaats kiest, of nog dat mijnheer verder in België verblijft en mevrouw en het kind een andere verblijfplaats kiezen. In deze geglobaliseerde samenleving gebeurt het wel meer dat gezinnen, door omstandigheden en voor enige tijd, gescheiden van elkaar leven. Door gebruik te maken van klassieke en moderne communicatiemiddelen, alsook door regelmatige bezoeken over en weer, is het wel degelijk mogelijk het gezinsleven op een andere manier vorm te geven. Het kind hoeft daar niet noodzakelijk nadeel van de ondervinden, zolang het vergezeld is van minstens 1 liefhebbende ouder is het redelijk te stellen dat het welzijn van het kind verzekerd is. Niets sluit uit dat het koppel, op een latere datum en mits wettelijke band, wel degelijk kan herenigd worden, eens de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan.

Veder wat betreft de duur van betrokkene haar verblijf in België, zoals hiervoor aangehaald verblijft ze nog net geen 5 jaar in België, waarvan slechts 2 jaar als gezinslid van de referent. Dit wordt niet als een bezwaar gezien om de machtiging tot verblijf te herbekijken.

Ten slotte wat betreft de familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst bevat het dossier geen indicaties dat de banden met het land waarvan betrokkene de nationaliteit draagt, totaal doorgeknipt zouden zijn. Mevrouw is wel degelijk geboren in Marokko. Haar laatste schooljaar in haar geboortedorp was het schooljaar 2018-2019 (zie administratief dossier). Haar Spaanse verblijfsvergunning werd pas afgeleverd op 22.03.2019. Toen mevrouw aankwam in België was zij reeds 17 jaar oud. Het is daarom redelijk te stellen dat ze nog steeds voeling heeft met Marokko, de talen die er gesproken worden, de (religieuze) gebruiken, de mentaliteit, de levenswijze, familie en vrienden.

Geen van de andere voorgelegde documenten, brengen iets bij betreffende de na te gane humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

1.7 Op 11 december 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 14 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er is geen sprake van een synthesememorie.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij maakt gewag van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Zij meent dat er bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst sprake zou zijn van een ernstig risico voor haar en haar kind. Dit zou voor haar een actueel, effectief en persoonlijk belang inhouden.

3.2 In dit verband wijst de Raad er vooreerst reeds op dat de bestreden beslissing niet vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht op basis van de wet van 29 juli 1991 en als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet dit middel als volgt uit:

“A. EERSTE MIDDEL

Schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht (Wet van 29 juli 1991; algemene beginselen van behoorlijk bestuur)

A.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

A.2. De bestreden beslissing berust op gestandaardiseerde, abstracte overwegingen en mist een concrete, individuele en actuele beoordeling omtrent essentiële onderdelen:

1. Het ontbreken van samenwonen van verzoekster met de referentiepersoon wordt gelijkgesteld met het einde van het “werkelijk gezinsleven”, zonder onderzoek naar de feitelijke band moeder-dochter (contacten, ondersteuning, afhankelijkheden), nochtans essentieel bij een minderjarig begonnen gezinshereniging. Verwerende partij reduceert het begrip “werkelijk gezinsleven” tot domicilie/samenwonen. Het begrip is feitelijk en kwalitatief: relevant zijn de reële banden, wederzijdse zorg en afhankelijkheden, te beoordelen in het licht van de specifieke context (gezinshereniging als minderjarige, korte tijdsperiode tot meerderjarigheid, integratietraject).

2. De neergelegde humanitaire elementen (zwangerschap/geboorte, verblijfs- en woonstgegevens, arbeid en middelen) worden afgedaan als “ontoereikend” zonder kenbare motivatie.

3. De bestreden beslissing maakt omtrent de evenredigheid van de intrekking wel dat “nog net geen 5 jaar” zijn verstreken en dat verzoekster intussen een eigen gezin heeft gevormd, maar maakt geen kenbare, dossiergebonden weging: zij specificeert niet welke feiten de “hechtheid” of “duur” nuanceren, noch hoe de actuele verankering in België en de banden met Marokko tegen elkaar worden afgewogen.

A.3. Wat betreft het bestaan van een werkelijk gezinsleven benadrukt verzoekster dat er tot op heden nog steeds sprake is van een gezinsleven met de referentiepersoon.

Een werkelijk gezinsleven tussen ouder en (meerderjarig) kind vereist immers niet noodzakelijk samenwonen onder hetzelfde dak.

In casu gaat het nog steeds om een affectieve band tussen verzoekster en de referentiepersoon. Op basis van artikel 16, lid 1, onder b) richtlijn 2003/86 dienen alle relevante elementen worden onderzocht die het bestaan of voortbestaan van het “werkelijk gezinsleven” kenmerken, quod non in casu.

De abstracte stelling dat het gezinsleven “ook op afstand” kan worden beleefd is kort door de bocht rekeninghoudende met de jonge leeftijd van het kind van verzoekster, de afwezigheid van en de steun die ze bij de opvoeding van de referentiepersoon krijgt (‘it takes a village to raise a child’).

Daarenboven kent de relatie met haar huidige partner een woelig verloop waardoor verzoekster soms bij haar moeder verblijft.

A.4. Wet betreft de evenredigheidsbeslissing inzake de intrekking benadrukt verzoekster dat ook hier verwerende partij onzorgvuldig is geweest.

Zo oordeelde het Hof van Justitie dat in geval van intrekking terdege rekening dient te worden gehouden met “de aard en de hechtheid van de gezinsband”, “de duur van het verblijf” en “het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”. Het Hof beklemtoont dat deze afweging concreet, individueel en controleerbaar moet zijn (HvJ EU 1 augustus 2022 (C-273/20 en C-355/20))

De afweging dat het niet blijkt dat de banden 'totaal doorgeknipt zijn' is uiteraard géén voldoende geïndividualiseerde beslissing. Zeker nu concludante op minderjarige leeftijd naar europa kwam en intussen meer dan 6 jaar onafgebroken weg is uit haar geboorteland.

A.5. Aldus schendt de beslissing de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 24 van het EU-handvest en artikel 3 van het IVRK (belang van het kind).

Zij zet dit tweede middel als volgt uitéén:

"B. TWEEDE MIDDEL

Schending van het evenredigheidsbeginsel; miskening van art. 8 EVRM, art. 7 en 24 EU-Handvest en art. 3 IVRK (belang van het kind)

B.1. Artikel 8 EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest waarborgen het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Inmenging is slechts toegestaan indien zij bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft en "noodzakelijk is in een democratische samenleving", wat een evenredigheidstoets impliceert (fair balance tussen het algemeen belang en de rechten van de betrokkene).

De aard en ernst van de inmenging, de duur van het verblijf in het gastland, de tijd die sinds relevante gebeurtenissen is verstreken, het gedrag en de sociale/taal-integratie, de aard en hechtheid van het gezinsleven, de banden met het herkomstland, en de gevolgen van de maatregel voor de betrokkenen, met bijzondere aandacht voor kinderen ((Boultif/Frankrijk, 2001; Üner/Nederland, 2006)

Artikel 24 van het EU-Handvest en artikel 3 IVRK bepalen dat bij alle handelingen betreffende kinderen het belang van het kind "een eerste overweging" moet zijn. Dit vereist een concrete, dossiergebonden analyse van de situatie en belangen van het kind, met kenbare motieven.

Het EHRM benadrukt dat het belang van het kind zwaar weegt in de evenredigheidsafweging en dat autoriteiten concreet moeten onderzoeken wat een maatregel betekent voor het kind, in het bijzonder wanneer het kind in het gastland is geboren of daar feitelijk is geïntegreerd (Jeunesse/Nederland; Popov/Frankrijk, 2012).

B.2.

Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing dd. 17 oktober 2025 onvoldoende afweegt dat:

1. Verzoekster op het ogenblik van de beslissing bijna vijf jaar verblijft in België, met aanvang als minderjarige, en met blijf van reële integratiestappen (taal, werk, netwerk...)

2. Verzoekster intussen moeder werd van een pasgeboren kind in België waarbij het leven van partner en kind zich eveneens afspelen in België

3. De algemene sociale, culturele en familiale verankering in België van verzoekster versus Marokko. Het belang van het kind wordt niet als "een eerste overweging" behandeld (art. 24 EU-Handvest; art. 3 IVRK). De abstracte stelling dat een gezin ook gescheiden of in het buitenland kan leven, zonder concrete proportionaliteitstoets is flagrant en in strijd met bovenstaande normen.

B.3.

Het middel is dan ook gegrond."

4.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.3 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij heeft betrekking op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.7 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

4.8 Op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd er destijds een verblijfsrecht toegekend aan verzoekende partij. Dit liet haar toe te verblijven samen met haar moeder.

Op basis van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij vervolgens geoordeeld dat het verblijfsrecht van verzoekende partij ingetrokken kon worden vermits deze bepaling voorop stelt dat:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° (...);

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)”

Uit opzoeken heeft verwerende partij immers besloten dat er minstens sedert 22 december 2022 geen samenwoning meer was met deze referentiepersoon.

4.9 Verzoekende partij is van mening dat een gebrek aan samenwoning met de referentiepersoon niet noodzakelijk inhoudt dat er geen sprake meer zou zijn van een gezinsleven. Bovendien zou zij nog af en toe bij de referentiepersoon verblijven omwille van haar huidig turbulent relatieverloop.

4.10 Verwerende partij heeft haar beslissing genomen op basis van de feitelijke gegevens waarover zij beschikte en waaruit blijkt dat verzoekende partij intussen al een geruime tijd elders verblijft dan bij de

referentiepersoon. Daarenboven blijkt dat verzoekende partij intussen haar eigen gezin stichtte en elders gevestigd is met een andere persoon en intussen ook moeder werd van een kind. In tegenstelling tot wat verzoekende partij zelf voorhoudt, werd de bestreden beslissing dan ook niet louter genomen op basis van het feit dat zij en de referentiepersoon niet langer samen op hetzelfde adres wonen en er geen gezinscel meer vormen, maar tevens op en bovenal op basis van het feit dat zij intussen inderdaad de ouderlijke woonst verlaten heeft en een eigen gezin stichtte met vermoedelijk de vader van haar kind. Het is de combinatie van deze feiten die verwerende partij er principieel toe aanzette tot het nemen van de bestreden beslissing. De bewering van verzoekende partij steunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

4.11 Verzoekende partij heeft een verblijfsrecht bekomen dat in ieder geval voorwaardelijk was en gebaseerd was op het bestaan van een gezinscel tussen haar enerzijds en haar moeder anderzijds. Bovendien stelt artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat:

“De op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verblijfsrecht verleend werd op 5 november 2020. De bestreden beslissing dateert van 17 oktober 2025 en stelt vast dat verzoekende partij alsdan niet meer voldoet aan de door de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden.

4.12 Bij een beslissing tot intrekking van een verblijf dient er rekening gehouden te worden met een aantal elementen zoals dit voorzien is in artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet waarin vermeld wordt dat:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Er werd aan verzoekende partij gevraagd om alle elementen voor te brengen waarvan zij zou menen dat deze een weerslag zouden kunnen hebben op dit gegeven. Verzoekende partij heeft hier ook inderdaad op gereageerd door in verschillende keren een reeks documenten over te maken aan verwerende partij. Volgens verzoekende partij worden de elementen die zij hierbij aanhaalt echter eenvoudigweg als ontoereikend ter zijde geschoven.

Dit blijkt echter niet uit de bestreden beslissing waarin deze verschillende elementen, zijnde de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf in België en het bestaan van familiebanden of socio-culturele banden met het land van herkomst, duidelijk afgewogen in de bestreden beslissing en dit aan de hand van de gegevens waarover verwerende partij de beschikking had. Uit het beknopte betoog van verzoekende partij kan de Raad niet afleiden dat de gevolgtrekkingen van verwerende partij niet zouden beantwoorden aan de voorwaarden zoals gesteld door de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt dan wel dat de motivering op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is, maar geeft niet aan in hoeverre zij tot dit oordeel komt wat uiteraard evenmin volstaat om een schending van de wettelijke bepalingen ter zake te bewijzen. Er liggen geen bewijzen voor van een bijzondere affectieve band tussen haarzelf en de referentiepersoon die zouden kunnen besluiten tot enige band die hechter is dan normale familiebanden en al evenmin wordt er op enige wijze bewezen dat de referentiepersoon noodzakelijke zorg opneemt in de opvoeding van het kind van verzoekende partij zoals zij wel poneert in haar verzoekschrift.

4.13 Eerst en vooral merkt de Raad, voor wat de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

4.14 Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een intrekking van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In de bestreden beslissing wordt op zich geenszins betwist dat verzoekende partij familieleden in België heeft en mogelijks een privéleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op een privéleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47).

Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de immigratiecontrole. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij en haar familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de immigratiecontrole anderzijds.

Uit wat voorafgaat, blijkt reeds dat verzoekende partij inderdaad niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht dat haar destijds voorwaardelijk werd toebedeeld. In dit verband wordt verwezen naar de voorgaande bespreking hierover.

4.15 Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het IVRK.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling dient derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan dan ook de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

4.16 Indien verzoekende partij van mening is dat zij op basis van andere mogelijkheden desgevallend zou kunnen toegelaten worden tot een alternatief verblijfsrecht dient zij daartoe de geijkte procedure te volgen. De bestreden beslissing wijst hier overigens met zoveel woorden op en voert onder meer de inkomsten van de waarschijnlijke partner van verzoekende partij aan die, indien deze zouden verhogen, dergelijke alternatieven mogelijk zouden kunnen maken.

4.17 Verzoekende partij volhardt doorheen haar verzoekschrift dan wel in haar mening dat zij wel degelijk aan de voorwaarden zou voldoen voor een verlenging van haar verblijfsrecht. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is

niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

4.18 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

De beide middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE